

hon vísti umsorgan og vit sluppu at vera heima, sigur Drós Sveinsdóttir.

Skúgvaði tankar til viks

Hóast Drós Sveinsdóttir hevði tað gott í Hvalba saman við ommu, abba og beiggja sínum, so kendi hon seg til tíðir einsamøll.

– Tað er ikki alt, ið man kann tosa við ommu sína um. Eg minnst eisini, at eg biðaði alla tíðina eftir tíðindum frá Danmark og hvørja ferð telefonin ringdi, so lúrdi eg eftir hvat tað mundi vera. Tað var ikki tí, at nakað varð hildið loyniligt fyri okkum. Vit fingi alt at vita, bæði tað góða og tað keðiliga, sigur Drós Sveinsdóttir.

Lagnan hjá beiggjanum fylti eisini nógv í tonkunum hjá tá 11 ára gomul gentuni.

– Eg var sjálvandi merkt av støðuni, og hevði nógvar tankar, ið eg skúgvaði til visk. Eg var bangin fyri, at hann fór at doyggja, men eg helt tað fyri meg sjálvan. Har var eingin at tosa við, sigur Drós Sveinsdóttir.

Eftir at Páll Hermann var vorðin skurðviðgjørður, bjóðaðu for-

eldrini Drós og Rógva at koma á vitjan í Danmark.

– Eg tók av, so eg og mammu-beiggin fóru til Danmarkar trýggjar vikur eftir, at foreldrini vóru farin. Vit vóru so har í tvær vikur, og so fylgdust vit øll heimaftur til Føroyar og Hvalbiar, greiðir Drós Sveinsdóttir frá.

Eftirlýsir hjálp

Tað var tó foreldrini, ið bóru allan kostnaðin. Sum heild fólði Drós, at hvørki hon ella nakar annar í familjuni, nakrantíð fingið nakra hjálp sum avvarðandi.

– Tað er nokk so keðiligt, at avvarðandi ikki fáa bjóða nakra sum helst hjálp av nøkrum slag. Hvørki foreldur ella systkin. Foreldrini hjá mær og øll onnur í familjuni vóru í einari kreppu. Ongin teirra hevði yvirskot at leggja merki til, at vit høvdu brúki fyri hjálp, sigur Drós Sveinsdóttir, og heldur fram.

– Øll í familjuni gjørdi eftir besta førimuni. Einku varð goymt fyri okkum, men kortini fólði eg meg einsamallan við mínum tankum. Eg stúrdi fyri lívinum hjá beiggja

mínum, men eg tordi ikki at deila tað við nakran.

Serliga undrar tað hana, at ongin kom til hana ella Rógva, tá tey máttu siga eitt seinasta farvæl til beiggja teirra á Landsjúkrahúsinum.

– Vit søgdu farvæl við hann, tí tað var kanska seinastu ferð vit sóu hann á lívi, men kortini var tað ongin har, ið spurdi okkum hvussu vit høvdu tað, sigur Drós Sveinsdóttir.

Eitt tilboð í Danmark

Familjan hjá Drós Sveinsdóttir var í Danmark í fimm vikur, men hjá nógvum familjum við sjúkum børnum ella foreldrum, kann steðgurin í Danmark vera munandi longri. Drós Sveinsdóttir metir, at tað er neyðugt við einum tilboði til tær familjurnar.

– Tað er kanska ikki tað rætta fyri øll børn, men um tað ber til, so áttu familjur fingið eitt tilboð, har børn kunnu fáa okkurt slag av skúlagongd ella ansing, um eitt foreldur ella systkin er innlagt. Um børnini ikki tíma tað, so kunnu

Eg var sjálvandi merkt av støðuni, og hevði nógvar tankar, ið eg skúgvaði til visk. Eg var bangin fyri, at hann fór at doyggja, men eg helt tað fyri meg sjálvan. Har var eingin at tosa við

tey vera verandi ella fara aftur til Føroyar, um tey hava møguleikan til tað, sigur Drós Sveinsdóttir.

Tørvur á serkønari hjálp

Tað eru fimtan ár síða, at Páll Hermann Sveinsson varð føddur við einum hjartafeili. Í dag hevur hann tað gott, og hevur verið gjøgnum eina skurðviðgerð aftrat í Danmark.

Í dag kann Drós Sveinsdóttir snakka við klárari rødd um lívið sum eitt avvarðandi barn. Hon er ikki í iva um, at skipanin má gerast betri, so at børn verða loftað.

– Sum vaksni dugi eg væl at siggja, at tað hevði verið gott, um onkur kom og spurd inn til mín. Spurdi hvat eg hugsaði. Eg hevði tørv á, at onkur professionellur kom og tosaði við meg. Tað hevði verið lættari at tosa við onkran, ið ikki er partur av familjuni. Eg hevði ikki følt meg líka einsamalla, sigur Drós Sveinsdóttir.